

Жага до життя (стислий переказ)

Джек Лондон

По дорозі до річки прямували два дуже стомлених чоловіки. Один з них підвернув ногу і не міг іти далі. Він гукнув товариша, але той навіть не озирнувся. Чоловік довго дивився услід товаришеві, поки той зовсім не зник.

Був кінець липня або початок серпня. Вже кілька тижнів три вала ця важка подорож. Навкруги була одноманітна пустеля — ані деревця, ані кущика, ані травинки. Кривлячись від болю, він пішов далі. Нарешті потрапив у долину. Чоловік ішов слідами товариша від болітця до болітця. Він знав, що скоро дістанеться берега озера, де, у схованці, знайде все начиння, щоб добувати собі харчі. Чоловік думав про те, що біля озера його чекатиме його товариш Біл. І вони вдвох підуть далі. Та чим далі він ішов, тим більше намагався пере конати себе, що товариш не кинув його.

Голод та хвороба виснажували тіло. Він намагався ловити рибу, голими руками хапав куріпок. Та здебільшого марно. Іноді він пив саму лише воду.

І ось одного разу він зустрів на шляху ведмедя. Душу перейняв страх: а що, коли звір з'їсть його. Перемагаючи біль, він міцніше затис у руці ножа і подивився просто у вічі звіру. Ведмідь ступив незграбно вперед, став на задні лапи й вичікувально рикнув. Якби чоловік побіг, ведмідь погнався б за ним. Але чоловік не втік, а теж загарчав — дико, люто, вкладаючи в це гарчання весь свій страх. Ведмідь сам злякався цієї дивної істоти. Він одступив убік, погрозово рикаючи.

Чоловік зібрав усі свої сили і пішов далі. Повсюди були вовки. Час від часу вони перебігали йому дорогу. Іноді він зустрічав на шляху кістки тварин — вовки справляли тут свою трапезу.

Аж ось десь у далині він побачив море. І, зібравши усю силу, пішов туди. За ним плентався вовк — так само хворий. Довго тривала боротьба: хто перший впаде. Та чоловік не хотів здаватися. Вовк теж уперто йшов уперед. Нарешті він напав на чоловіка. Вони схопили ся: це було змагання не на життя, а на смерть. І людина перемогла.

На китобійнім судні "Бедфорд" побачили дивну істоту, що повзла до води. В ній важко було впізнати людину. Вона була сліпа, безтямна і звивалась на піску, немов велетенський хробак. Вона звивалась марно, майже не посуваючись уперед, але була вперта — корчилась, крутилась і за годину долала футів із двадцять.

Через три тижні, лежачи на койці в каюті "Бедфорда", зі сльозами, що котилися по запалих щоках, чоловік розповів, хто він такий та що йому довелося зазнати. Його добре годували, але якось, коли обстежили його койку, знайшли там повно сухарів. Чоловік був при своєму розумі. Просто він уживав запобіжних заходів на випадок голоднечі. Вчені сказали, що це минеться; воно й справді минулося, перш ніж "Бедфорд" кинув якір у бухті Сан-Франциско.

Коментарі та пояснення

На що здатне тіло людини? Які випробування може витримати? Виявляється, дуже багато! Та ще більше може розум. Адже герой твору "Жага до життя" вижив саме завдяки силі думки. Він думав про море, про те, як дійде до заповітного місця, як потрапить нарешті до людей, як вгамує свій голод і вилікує тіло.

Він хотів жити! І саме це бажання, що було сильнішим за біль, хворобу, виснаження, голод і холод, привели його до жаданого порятунку. На своєму шляху він зустрів сліди людини: мабуть, то був його товариш. Він пересувався повзком. Нарешті сліди обірвалися. А поруч були сліди вовків... Напевне сила духу товариша була не такою великою.